

spørgsmålet om, hvorvidt det skal være staten eller kommunerne, der skal afgøre, hvor vi skal bygge diger. Det synes jeg ligesom er at trække debatten ned på et niveau, hvor også jeg kan være med.

Hr. Eyvind Vesselbo sagde allerførst i sin tale, at alle nu er enige om, at det er CO₂, der forårsager opvarmningen af klimaet, og det er sikkert rigtigt. Men det, der jo ikke er enighed om, er, hvor meget der skal gøres ved det. Der er jo ingen som helst forskere, der mener, at Kyotoprotokollen er nok til at bremse stigningen i temperaturerne, men vi ved til gengæld, at den koster ca. 90 mia. dollar om året bare i EU. Det er jo trods alt en anelig sum penge, og jeg vil bare gerne høre, hvor hr. Eyvind Vesselbo tror snittet ligger med hensyn til nedbringelse af CO₂.

Kl. 14:16

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ja tak. Ordføreren.

Kl. 14:16

Eyvind Vesselbo (V):

Det er ganske rigtigt, at jeg sagde, at den debat om CO₂-udslippet og dets indvirkning på drivhuseffekten nu havde stabiliseret sig et sted, hvor – som jeg sagde – de fleste ikke sætter spørgsmålstegn ved det. Der er stadig væk nogle, som mener, at CO₂-udslippet kun har en mindre betydning for drivhuseffekten. Så derfor brugte jeg udtrykket de fleste.

Hvad angår økonomien i forbindelse med tilpasningen på det her område, vil det jo afhænge meget af, hvad den enkelte kommune foretager sig i den sammenhæng, så derfor mener jeg, det er meget vanskeligt at lave et samlet overslag på nuværende tidspunkt. Men jeg mener, at man, når man arbejder sig frem på dette område, skal danne sig et økonomisk overslag, så man ved, hvad man har med at gøre i fremtiden.

Kl. 14:17

Anden næstformand (Søren Espersen):
Endnu en kort bemærkning fra hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 14:17

Morten Messerschmidt (DF):

Jo, men det var ikke så meget i forhold til tilpasningsstrategien, at jeg tænkte på økonomien. Jeg tænkte mere på, hvor meget CO₂-reduktion hr. Eyvind Vesselbo tror der skal til for sådan at bremse den globale klimaudvikling. Hvor mener hr. Eyvind Vesselbo at vi bevæger os hen?

Altså, der er ingen af de forskere, der sidder i IPCC, som siger, at verden er sikker, bare man implementerer Kyotoprotokollen. Om så alle

lande i hele verden implementerede Kyotoprotokollen og opfyldte alle deres forpligtelser til 2100, ville vi stadig væk opleve en stigning i temperaturerne, og der spørger jeg så bare: Mener hr. Eyvind Vesselbo, at pengene er brugt bedst ved at nedbringe vores CO₂-udslip eller ved netop at investere i at forberede os på, at vi altså alligevel ikke kan gøre noget ved, at temperaturen stiger. Hvor ligger snittet ifølge hr. Eyvind Vesselbo?

Kl. 14:18

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 14:18

Eyvind Vesselbo (V):

Jeg mener, at den ene del af det er det, som regeringen gør i denne sammenhæng, nemlig at investere og vedtage planer, hvor man nedbringer CO₂-udslippet ifølge de internationale aftaler, vi har lavet. Den anden del er det, vi snakker om i dag, nemlig at vi også bruger ressourcer på at tilpasse os den udvikling og de ændringer, som vil komme i samfundene i årene fremover.

Med hensyn til økonomien i den del, der handler om at reducere CO₂-udslippet, er der jo blevet lavet en række rapporter om det, bl.a. Sternrapporten, som jo prøvede at beskrive, hvor stor økonomien skal være for at nedbringe CO₂-udslippet til det niveau, som man har aftalt internationalt. Jeg har ikke lavet nogen beregninger på det, og derfor vil jeg henvise til de foreliggende rapporter, som hr. Morten Messerschmidt kan læse og få gavn af.

Kl. 14:19

Anden næstformand (Søren Espersen):

Så er der en kort bemærkning fra fru Ida Auken.

Kl. 14:19

Ida Auken (SF):

Jeg blev bare bevæget af hr. Eyvind Vesselbos meget store bekymring for kommunerne, og da bekymringen gælder kommunerne, vil jeg nu læse op fra Kommunernes Landsforenings hørings svar, så vi kan høre, hvad de selv siger. Kommunerne siger selv:

»Strategiens noget ensidige fokus på informationsindsatser, forskning, samfundsøkonomiske analyser og risikoanalyser mm. frem for handling har i praksis den konsekvens, at de oplistede udfordringer ikke fremstår som specielt preserende – heller ikke dem, som burde kræve akut handling. Dermed lever strategien ikke op til forventningerne i kommunerne, der allerede nu i høj grad efterspørger konkrete bud på, hvordan de kan og bør handle.«